

9 TIMES

2.
2022

Úvodní slovo	3	Literatura	16
Kroužky		Petr a Lucie	18
Kroužek japonské kultury	4	Knihy ze školní knihovny	19
		Anketa	
Úspěchy		Tipy	
Barmanská soutěž	6	Kam na brusle?	20
Sommelierský kurz	7	Jezero Titicaca	22
Projekty		Recepty	
Příběhy našich sousedů	8	Věnečky z odpalovaného těsta	24
Erasmus+	10		
Postcrossing	11	Autorská tvorba	
		Dominik Kala, Zuzka Bučková	26
Exkurze		Vtipy	
Dalešice	12		27
Rozhovory			
Jan Jablunka	14		

Toto číslo připravili

Honza Feik, Julča Hodinková, Magda Kučerová, Míša Lišková,
Katka Harantová, Petr Zachrdla, Zuzka Bučková

Vedení

Kateřina Kolářová

Grafika

Petr Zachrdla

Web
sosblansko.cz

Facebook
/sstega

Instagram
@tega_blansko

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except for pages 25 and 26. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Milí čtenáři,

léto nám uteklo jako voda a my se už opět vídáme na chodbách. Snad jste během prázdnin všichni načerpali potřebnou energii, prožili svá menší či větší dobrodružství a zažili mnoho nového.

Redakce během jara a přes prázdniny nezahálela, a tak se Vám na začátku školního roku 2022/2023 dostává do rukou druhé číslo školního časopisu Tega Times. Tematicky se aktuální číslo částečně vrací k dění na konci minulého školního roku – můžete si přečíst dojmy studentů, kteří se zúčastnili různých projektů a soutěží, dále přinášíme například tip, kam vyrazit v Blansku na brusle, zajímavosti z Japonska, nebo třeba rozhovor s Honzou Jablunkou či anketu mezi učiteli. Ale nejen to. Samozřejmě se můžete začíst do našich pravidelných rubrik, jako je například ta literární nebo kulinářská. Nechybí ani vlastní tvorba studentů. Věřím, že si každý najde něco, co ho zaujme. A pokud Vám v časopise něco chybí, nebojte se ozvat, něčím přispět nebo se klidně stát součástí redakce, která se bude i letos setkávat jednou za dva týdny v prostorách společenské místnosti na Domově mládeže.

Nezbývá mi než Vám všem popřát úspěšný start do nového školního roku. Ať jsme zdraví, máme pozitivní mysl a motivaci na sobě neustále pracovat.

Za redakci

Kateřina Kolářová

Japonská jedenáctka

1 Kendo

Kendo je bojové umění s mečem. Pozor, je urážkou ho nazývat sportem. Víc než na fyzickou stránku člověka se totiž zaměřuje na tu psychickou. Lidé, kteří umí kendo dobře, jsou schopni udeřit během 0,2 vteřiny.

2 Shinkanseny

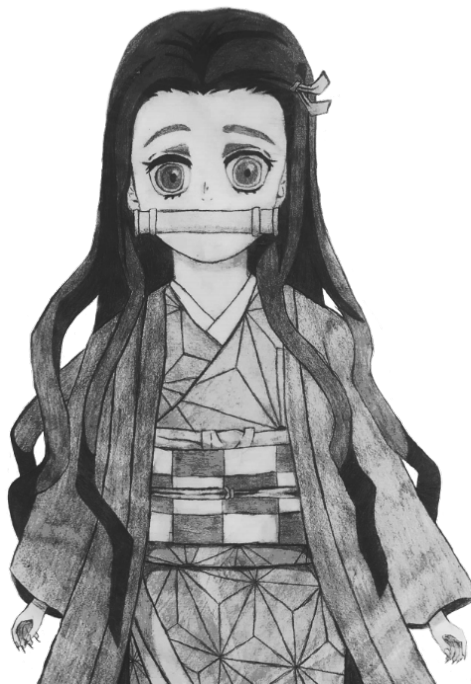
Rychlovlaky v Japonsku se nazývají Shinkanseny a běžně dosahují rychlosti 210 km/h (jsou schopné jet až 285 km/h). Jsou také neuvěřitelně přesné a to až na vteřiny. Pokud Shinkansen přijede o 10 a více vteřin později, tak personál projde vlak a omluví se za zpoždění.

3 Bezpečnost

Japonsko je jednou z nejbezpečnějších zemí na světě. A to nejen kvůli rozsáhlému kamerovému systému. V Japonsku se prostě nekrade. Pokud něco ztratíte, tak to najdete na místě, kde jste to nechali, nebo na nejbližší policejní stanici.

4 Elektrické rozvody

Zemětřesení jsou v Japonsku tak častá, že rozvod kabelů je skoro výhradně veden nad ulicemi. Do země se kabely pokládají jen výjimečně, a to v oblastech s menším rizikem vzniku zemětřesení.

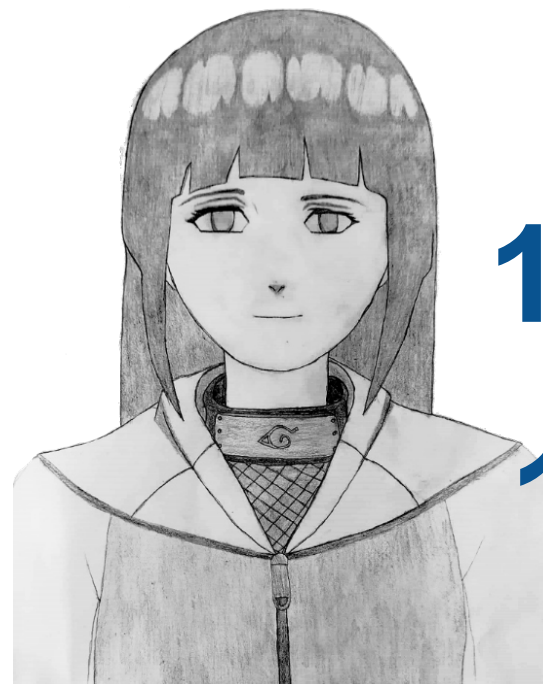
Ilustrace: Honza Jelínek, MES2

5 Hotely

Alternativou klasických a tradičních hotelů jsou tzv. kapsulové hotely, což jsou kabinky obsahující postel, televizi a klimatizaci.

7 Tetování

Tetování v Japonsku sice není zakázáno, ale není ani nijak vlídně přijímáno. Tetování totiž, hlavně dříve, značilo člena Yakuzy nebo nějakého gangu. Proto, když máte tetování, tak vás například nepustí do lázní. Možností je přelepit si tetování speciální náplastí.

8 Víra

Japonsko není křesťanská země, proto více než Vánoce oslavují příchod nového roku. Oslavy doprovází řada festivalů, na které je slušností obléci se do tradičního oblečení nebo do yukaty. Muži nosí tmavé barvy, zatímco ženy nosí světlejší. Podle délky sukně a pestrosti barev jste schopni poznat, zda je žena vdaná či svobodná.

9 Přezůvky

V Japonsku je slušné se pořádku přezouvat (domovy, školy, chrámy apod.) a výjimkou nejsou ani toalety pro, které mají samostatné přezůvky.

10 Slušné chování

Japonci velice hledí na to, jak se chováte, i když jen jdete po ulici. Za neslušné se bere třeba smrkání na veřejnosti, jezení jídla za chůze, telefonování v MHD a také kouření mimo vyhrazená speciální místa.

11 Pití čaje

Při čajovém obřadu strávíte více času odpočíváním a kocháním se přírodou než pitím čaje. Samotné pití čaje svazují přísná pravidla, která je nutno dodržovat, například sedět podle společenského postavení a také zákaz mluvení (s výjimkou hostitele a čestného hosta).

-Tomáš "Arthur" Doležel, MES2

Ráda bych touto cestou poděkovala členům kroužku japonské kultury za všechna společně strávená odpoledne ve školním roce 2021/22. Je krásné setkávat se s mladými lidmi se stejnými zájmy. Navíc je vaše nadšení nakažlivé a jste mi tak cennou inspirací pro další studium japonštiny a japonských reálií. Děkuji také vedení školy za vytvoření podmínek pro to, aby se kroužek mohl konat a v neposlední řadě také paní Kyzlinkové, vedoucí DM, která nám na řadu aktivit ochotně zapůjčila krásné prostory horní klubovny.

- Hana "sensei" Koubková

6 Automaty

Na každé ulici v Japonsku můžete nalézt spoustu automatů s prakticky čímkoliv, co by člověk mohl potřebovat. Automaty mají nejen na jídlo a nápoje, ale třeba i na kravaty a deštníky.

Barmanská soutěž

V úterý 31. května 2022 se ve Velkém Meziříčí konala barmanská soutěž. Doufaly jsme, že by se celý den mohl obejít bez problémů. Ráno jsme vstaly, připravily se a zkontrolovaly, jestli nám nic nechybí. Vše bylo v pořádku, proto jsme se vydaly k autu. Co se ale nestalo? Nešly nám otevřít dveře, proto jsme jak blbci museli nastupovat kufrem. To to hezky začíná... Naštěstí jsme se tam dostaly, ale nebylo to nic lehkého. No a mohly jsme se vydat na cestu. Když jsme po dlouhé a náročné cestě dojely a vystoupily z auta, vešly jsme do budovy, kde se celá soutěž měla odehrávat. Nejdříve jsme si vylosovaly čísla – já měla 9, Pája měla 1. No, ale co si budeme... Čas rychle ubíhal a my měly fakt příšerný strach. Namalovaly jsme se, převlékaly a vydaly se na to.

O co vlastně v této soutěži šlo? Namíchat pět našich stejných drinků za pět minut, což se může na první pohled zdát jako nad lidský úkol, ale naštěstí se nám to povedlo. Pak už jsme jen čekaly, až svoje drinky domíchají ostatní baristé. Po dlouhém době čekání přišel okamžik, kdy nám bylo oznámeno, že se koná vyhlásování. Začínalo se pochopitelně od třetího místa po místo první, které jsem teda obsadila já. Abych pravdu řekla, nevěděla jsem, jak se chovat - jestli se smát, brečet anebo jak je u mě dobrým zvykem, když mám nervy, zdrhat... Nakonec proběhlo společné focení, vyhlášení baristů, rozloučení a jelo se domů. Moc jsem si to užila a jsem ráda za tuto zkušenost a účast na soutěži.

- Magda Kučerová, KC3

Sommeliérský kurz

Ve dnech 19. a 20. dubna se uskutečnil sommeliérský kurz v Brně, kterého se zúčastnilo pět studentek oboru kuchař-číšník z naší školy a tři studentky ze Slavkova u Brna oboru hotelnictví.

První den jsme byly seznámeny s druhami vinné révy, charakteristikou vína a poslechny si něco málo z historie. Kromě toho jsme dostaly aké hromadu informací o oblastech, podoblastech a státech, které jsou velkými producenty vinné révy, vína a hroznů.

V den druhý jsme se dostaly k degustaci, snoubení vína s jídlem, servisu a prezentaci vína samotného a konečně k závěrečné zkoušce. Všechny studentky kurz úspěšně absolvovaly. Z mého pohledu byl první den náročný, dostaly jsme spoustu nových informací, naučit se je a pochopit bylo poměrně náročné. Spousta věcí se ale dala odvodit, takže část učiva byla o něco snazší. Druhý den byl klidnější, ale profesionální otevírání lahví a prezentace vína je těžší, než se zdá. Degustaci a snoubení vína si užili snad všichni. I závěrečný test byl o něco snazší, možná to bude tím vínem, kdo ví.

- Míša Lišková, KC3

Příběhy našich sousedů

Dne 16. června 2022 jsme se vydali se svými spolužáky z ostatních ročníků odprezentovat náš společný výstup pro projekt Příběhy našich sousedů, jehož hlavním neziskovým organizátorem byl Post Bellum, resp. Paměť národa.

Ale měl bych začít od začátku, protože než jsme si mohli stoupnout před plný sál ve Staré radnici v Brně, předcházela tomu řada týdnů průběžné práce. Na začátku roku 2022 paní učitelka Kolářová napomohla vzniku našeho studentského týmu - kromě mě v něm figurovala Míša Lišková, Magda Kučerová, Petr Zachrdla a Jakub Gregor.

Naším prvním úkolem bylo najít vhodného pamětníka - vhodného v tom smyslu, že to nemusel být nejzajímavější člověk na okrese, spíše člověk, který se rád podělí o svoji životní cestu. Nakonec jsme oslovili pana Arnošta Bechra - malíře, ilustrátora, sběratele všeho možného a hlavně pohodového pána z Ráječka. Měli jsme si také vybrat výstup, kterým jeho příběh přiblížíme, rozhodli jsme se pro videoreportáž. Během jara jsme se "museli" zúčastnit řady workshopů, na kterých jsme se naučili různé věci. Na tom prvním například jak natáčet video, jak používat techniku, jak mají být předměty v prostoru rozmístěny, aby záznam byl v pořádku apod. Další workshop se týkal toho, jaké informace z nahrávky použít, jak uchopit vlastně samotný příběh, jak se vybírá to podstatné a zajímavé. A to tak, aby celá nahrávka měla maximálně pět minut.

Abych byl konkrétní, samotné natáčení s panem Bechrem proběhlo 30. března 2022 ve sborovně naší školy. Po ukončení natáčení bylo tedy potřeba videozáznam zpracovat a upravit. O tento úkol se postaral Petr Zachrdla. Několikrát jsme se museli sejít, dát hlavy dohromady, vymyslet kostru příběhu a celou koncepci videa nebo také například domluvit nějaké komentáře, které jsme do záznamu potřebovali. Abychom toho neměli příliš málo a nebylo to tak jednoduché, k tomuto videovýstupu byla potřeba ještě udělat prezentace - ta měla našeho pamětníka uvést a dořici tam třeba to, na co nezbyl ve videu prostor. Časově to bylo velmi náročné. Skloubit naše volnočasové aktivity a možnosti setkávání, shodnout se v tom, jak co uchopit. Naštěstí paní učitelka Kolářová byla vždy po ruce, radila, koordinovala a hlavně motivovala, když se nám ne vždy chtělo zatnout zuby :-)

Jak jsem již zmínil 16. června 2022 nastala chvíle naší prezentace. Jeli jsme celý tým společně do Brna, do míst Staré radnice, kde v Křišťálovém sále měly proběhnout samotné prezentace. Zapomněl jsem ještě dodat, že tento projekt byl soutěžní. Před našimi výstupy proběhla generální zkouška. Musím říct, že jsem byl hrozně nervózní (a myslím, že nejen já, ale i holky, které se mnou prezentovaly). Sál byl plný a mluvit před sedmdesáti lidmi na mikrofon není nic, co bych dělal běžně. Potěšilo nás, že se na prezentaci dostavil i osobně pan Bechr a mě navíc i to, že mě přišli podpořit i rodiče. V 17:00 vše vypuklo. Moderátorka nás přivítala, poté následovala kulturní vložka, kdy nám mladý muž zahrál pár krásných známých písní na klavír. Proti nám se postavily čtyři týmy. Na řadu jsme šli jako poslední, bylo tak zajímavé pozorovat, jak každý tým příběh svého pamětníka uchopil jinak. Po prezentaci všech týmů se porota odebrala k výslednému hodnocení a rozhodla, že na prvním místě se umístil výstup vyšovské základní školy.

Ačkoliv jsme nevítežili, s jistotou mohu prohlásit, že práce na projektu byla skvělá, naučili jsme se řadu nových věcí, dostali jsme příležitosti se zdokonalit v mnoha dovednostech. Projekt sám o sobě byl prostě zajímavý a bavil nás. Děkujeme také paní učitelce Kolářové, která nás do projektu nejen zapojila, ale celou dobu nás i podporovala.

-Tomáš Filka, MES2

Erasmus+

Ve školním roce 2022/2023 se celkem 12 žáků oboru kuchař-číšník vydá na praxe k našemu odbornému partnerovi do Itálie.

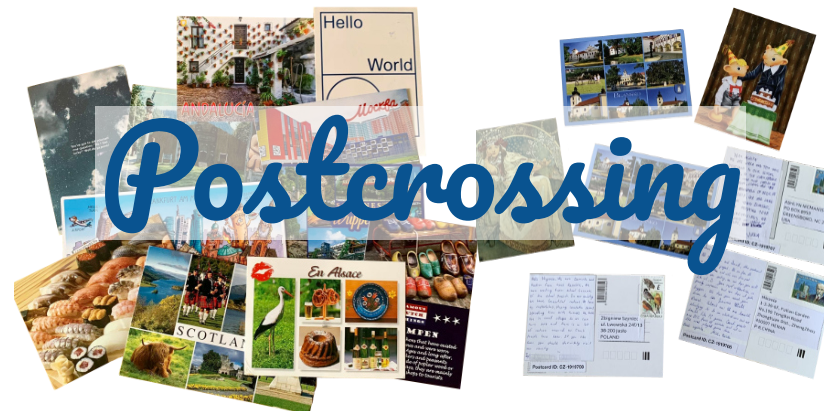
Tímto partnerem je Istituto Professionale Crotto Caurga, střední odborná škola z městečka Chiavenna u švýcarských hranic. Jedná se o školu se zhruba pěti sty žáky v oborech gastronomických a dřevařských. Náš partner je také nositelem certifikátu Green School pro environmentálně přátelské školy. Celá myšlenka letošní vzájemné spolupráce byla zpracována do projektu s názvem Objevujeme regionální italskou gastronomii, potěšilo nás, že projekt byl podpořen dotací z programu Erasmus+, a proto budou mít stážisté hrazeny takřka všechny výdaje: od cesty, stravy a ubytování až po online jazykovou přípravu! A nejen, že budou stážisté ze SŠ TEGA sbírat zkušenosti v Itálii, těšit se můžeme také na návštěvu italských studentů a studentek na naší škole!

**Financováno
Evropskou unií**

Článek vyjadřuje názor autora a Evropská komise neodpovídá za použití informací, jež toto sdělení obsahuje.

- Hana Koubková

V hodinách angličtiny jsme se se třídou E2 (letošní E3) zapojili do tzv. postcrossingu. Jde o projekt, ve kterém si registrovaní uživatelé z celého světa navzájem vyměňují pohlednice. Po zaregistrování na stránkách postcrossingu nám systém vygeneroval první adresy a profily uživatelů a dočetli jsme se, o čem máme na pohlednici psát. Někomu zájímalo, jak si tu žijeme, jiní chtěli vědět něco o umění, našich koníčcích a oblíbených sladkostech. Pak již nezbývalo než pohlednice napsat (samozřejmě v angličtině), poslat a čekat až dorazí na místo určení. A že jsme někdy čekali opravdu dlouho! Například pohlednice do Číny cestovala dva a půl měsíce! Mezitím jsme sami obdrželi několik pohlednic od jiných uživatelů z celého světa. Bývá dobrým zvykem na tyto pohlednice odpovědět e-mailem. Takže jsme měli opět co dělat. Celkově je postcrossing krásná aktivita, která nám dovolila využít znalost anglického jazyka v praxi. Jediným nedostatkem je vysoká cena poštovních známek do EU i do světa (v průměru 40,- za jednu).

Na závěr ještě pár zajímavostí o naší účasti v postcrossingu:

Odeslali jsme celkem 8 pohlednic do 7 zemí světa (Polsko, Německo, USA, Portugalsko, Itálie, Čína a Rusko). Obdrželi jsme 11 pohlednic (z Japonska, Španělska, Německa, USA, Nizozemí, Velké Británie, Francie, Ruska a Kanady). Pohlednice, která k nám cestovala největší dálku byla z japonského hlavního města Tokia, která urazila 9 020 km. Pohlednice, kterou jsme poslali nejdál, cestovala do pevninské Číny a urazila vzdálenost 7 552 km. Nejvíce pohlednic jsme poslali do Německa (celkem 2 a jednu jsme odtud i přijali). Nejbliž to měla pohlednice do Polska (350 km), která cestovala do Podkarpatského vojvodství. Nejzajímavější obdržená pohlednice byla z kanadské rezervace, ta cestovala 8 164 km a obsahovala obrázek tradičního totému. Nejdéle cestovala pohlednice do Číny (78 dní), všechny obdržené zásilky tam totiž dezinfikují. Naopak nejrychleji přišel pohled z Berlína, který k nám cestoval přesně týden.

Velmi zajímavé je také zkoumat známky na obdržených pohlednicích, nechybí známky se zvířaty a rostlinami typickými pro danou zemi, známka s britskou královnou či španělským králem a z Frankfurtu nám dorazila známka dokonce se Spidermanem.

- Hana Koubková

Elektrárna, která nevyrábí elektrickou energii

V České republice je několik výroben elektrické energie – mezi ty nejznámější patří i vodní přečerpávací elektrárny, konkrétně Dalešice, Dlouhé Stráně a Štěchovice. Do jedné z nich se 24. června vypravily třídy ME2 a EN2. Uhodnete do které?

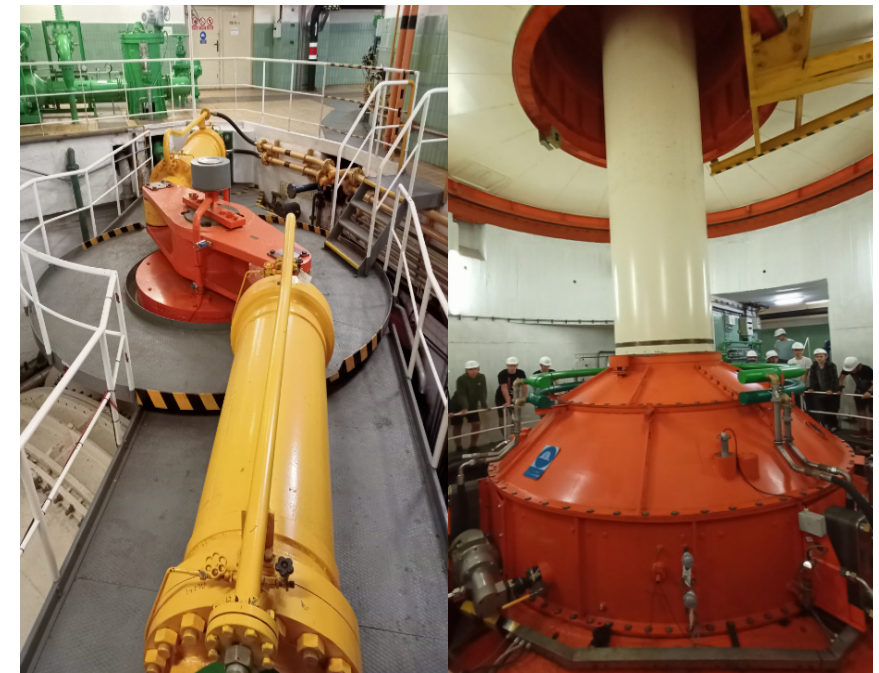
Dalešická přečerpávací vodní elektrárna se může pyšnit výkonem 480 MW. Jenže se jedná o elektrárnu, která „nevyrábí energii!“ Ptáte se, jak je to vůbec možné?

Jak jsem již zmínil, u nás máme několik druhů elektráren. Rozdělujeme je do kategorie podle druhu výroby. První skupinou jsou ty, které čerpají neobnovitelné zdroje energie, tedy uhlí, jádro nebo třeba plyn. Druhou skupinou jsou elektrárny, které vyrábí energii z obnovitelných zdrojů, jako je například vítr nebo slunce. Fotovoltaické a větrné elektrárny nám však vyrábí elektrickou energii jen za určitých podmínek, které se mohou měnit i několikrát za den nebo v závislosti na ročním období.

Věděli jste, že fotovoltaiky jsou s počtem 9 320 (údaj z roku 2021) nejrozšířenější výrobnou elektrické energie v České republice, ale do sítě nám v ročním průměru dodají pouhých 13, 153 MWh za rok? Například Dukovany nám dodají 14, 87 TWh za rok. Během dne, kdy běží většina velkých spotřebičů, různé vařiče, pračky, sušičky, ale i drobnější elektronika, jako například počítače, dochází k většímu odběru elektrické energie. Avšak tuto energii je potřeba regulovat, aby nedocházelo ke zbytečným přebytkům a naopak úbytkům elektrické energie v síti. Jedním z mnoha řešení jsou vodní přečerpávací elektrárny, které nám uchovávají stejně jako akumulátory přebytečnou elektrickou energii, kterou můžeme využít během dne při kolísavém odběru.

Tuto funkci spolehlivě plní PVE Dalešice, elektrárna s nejvyšší sypanou hrází v Evropě, která měří neuvěřitelných 102 metrů. Nás ale hlavně zajímá instalovaný výkon, tedy jakou energii dokážou turbíny dodat do sítě, a to 4 x 120 MW (480 MW). Francisovy turbíny Dalešické PVE mají na délku šest metrů a funkci zpětného chodu – tedy mohou sloužit i jako čerpadlo. Vráťm-li se zpátky k základům, každá správná PVE by měla mít dvě nádrže – jednu horní, ze které čerpá elektrárnu vodu pro výrobu energie, a jednu dolní pro přečerpávání vody zpět do horní, popř. odebrání energie ze sítě. Voda do samotných turbín v rychlosti 150 kubíků vody za sekundu proudí přes přívadče vody se spádem 27 metrů, které mají v průměru šest metrů.

A co čeká návštěvníky, pokud se stejně jako my rozhodnou prozkoumat elektrárnu? Devadesátiminutová prohlídka areálu s ochrannou helmou na hlavě, pohled na vyřazenou Francisovu turbínu, zajímavý výklad od paní průvodkyně, v našem případě od paní Marcely, která hravě odpovíděla na všechny naše dotazy. Návštěva promítací místnosti se spoustou fotek z výstavby, strojovna, ve které uvidíte zasazené turbíny v betonovém obalu a ovládací zařízení, které je samozřejmě pod zámekem, a návštěvníkům tak musí stačit pohled na několik páček a vypínačů označenými několika světly pouze přes sklo. Nahlédnout lze také do podzemí strojovny. Doporučuji si s sebou vzít minimálně mikinu, obzvláště u rozvaděčů je velká zima.

- Petr Zachrdla, ME3

„Metallica, Five Finger Death Punch, Iron Maiden nebo Amaranthe, těmi žiju!“

Rádi bychom, aby v každém čísle školního časopisu byl rozhovor s někým z naší školy. Pro toto číslo jsme si vybrali kytaristu a hokejistu Honzu Jablunku, našeho spolužáka a kamaráda z ME3.

Honzo, po sítích docela často kolují videa, na kterých hraješ na kytaru. Jak dlouho na ni hraješ?

„V říjnu to budou dva roky, co hraju na klasickou akustickou kytaru a v prosinci první rok na tu elektrickou. Trénuji každý den klidně hodinu až dvě. A v poslední době se učím skladby jako Season in the abys (Slayer), Atlas rise! (Metallica) nebo Nero Forte (Slipknot). Mezi můj arsenál patří akustická kytara od značky Alvaro a u elektrických kytar je to zástupce značky Fender, konkrétně model Squier STRATOCASER a od firmy Fokus model EXPLORER. A o veškeré zvukové dění se stará bedna Mustang LT50 a přepínací pedál MGT-4.“

Jenže my o tobě víme, že nejsi jen hudebník, ale i sportovec – jak ses dostal k hokeji?

„Tak k hokeji mě přivedl můj táta, když mi bylo asi pět let. Ale samozřejmě hned jsem se nenacpal do brány – chytání jsem odkoukal od kamaráda z přípravy. Pak jsem u něj už zůstal a drží mě to krásných 11 let. Během své kariéry jsem si zachytil celkem za pět týmů – HC Boskovice, HK Blansko, Hamikovo Hamukiaakovo (to byl tým ze Slovenska), VSK Technika Brno a SK Prostějov 1913. Teď jsem aktuálně, po pěti letech v Boskovicích, podepsal smlouvu na hostování v Prostějově a uvidím, jak se mi tam bude dařit a co bude dál.“

Vždycky mě zajímalo, kolik váží ta hokejová výstroj - dokázal bys to odhadnout?

„Když se zaměřím na hráčskou výstroj, tak bychom se mohli dostat tak na deset kilo, ale ta brankářská by mohla mít, dejme tomu, klidně i dvacet. Oblékání výstroje mi trvá průměrně tak deset minut, když se teda nějak nespěchá a tak. Můj osobní rekord je na šesti minutách. Ale je to takový zhruba odhad.“

Jaký jsi měl největší úraz z brány?

„Za svůj největší úraz v bráně bych mohl považovat nastřelené žebro. To bylo v situaci, kdy jsem čelil střele do odkryté branky a během zákroku se mi odkrylo místo na žebrech. Tehdy mě museli z ledu zvedat, už se s tím úrazem pak nedalo pokračovat.“

Máš nějakou zkušenost s novým pravidlem lichoběžníku za branou?

„Poté, co jsem dostal čtyři trestné minuty za postavení mimo lichoběžník, tak si na to dávám pozor a vyhýbám se tomu. Když už hrát puk, tak buďto před nebo za brankou.“

Zkoušíš o prázdninách něco bastlit? Máš ještě nějaké jiné koníčky?

„Doma máme osmiletou tradici autodráh, vymyslím pro ně všechny možné úpravy, nebo přidávám blikáče s logickým obvodem NE555. Jinak trávím čas jízdou na horském kole – jak na boskovických stezkách, kde jsem býval na brigádě (opravy tratí a jejich výstavba), tak i různě po okolí. Hlavně v lese.“

Na co se v novém školním roce těšíš?

„Určitě se nejvíc těším na nové víceúčelové hřiště. A taky doufám, že budu moct reprezentovat zase školu ve florbalu.“

- Petr Zachrdla, ME3

Petr a Lucie

Romain Rolland

Už jste někdy slyšeli, četli, nebo zaslechli příběh, ve kterém oba hlavní hrdinové umírají společně v kostele, když se na ně zřítí pilíř? To je něco, co? Takovou knihu číst musí být jedna radost. Pokud jste o ničem takovém neslyšeli, pokusím se Vám teď ve stručnosti přiblížit děj knihy, která se jmenuje Petr a Lucie.

Nejdřív ale něco o době, kdy její autor – Romain Rolland – psal. Takže ve stručnosti. Roku 1914 propukla první světová válka. Záminkou byl sarajevský atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este, ale její příčiny jsou složitější a souvisí spíše s velmocenským rozložením sil v Evropě po Berlínském kongresu. Válka, kterou vyhlásilo Rakousko-Uhersko Srbsku, se během několika dní rozšířila do celé Evropy a během dalších měsíců se do ní zapojily i státy z jiných koutů světa, takže tu máme fenomén války „světové“, někdy ji můžete nalézt také pod názvem „Velká válka“. Tato válka probíhala na různých frontách (italská, balkánská, západní, apod.) a jejich charakter byl různorodý. Protože autor zmiňované knihy pochází z Francie, můžeme si přiblížit charakter války právě na západní frontě. A ten byl jaký? Trošku Vám napovím – ve válce se postupovalo po pár metrech a začaly se využívat nové technologie a zbraně, jako např. tanky nebo otravné plyny. Tak co? Už víte? Víc už Vám snad napovědět nedokážu. Tak já vám to tedy prozradím – jde o válku zákopovou. Nebojte, už Vás nebudu nudit (pro někoho) zbytečnou historií a vrhneme se na dílo a koukneme se na zoubek i jeho autorovi.

Romain Rolland

Takže, vrátíme se zpět na přelom 19. a 20. století, kdy se konkrétně roku 1866 ve Francii narodil muž jménem Romain Rolland. O jeho životě toho moc nevíme – vystudoval historii, filozofii, zeměpis a literaturu. Jako jeden z mnohých odsoudil první světovou válku a po ní s ostatními spisovateli usiloval o založení jednotné kulturní fronty proti válce a fašismu. Ale co spíše byste si měli z tohoto mého psaní odnést, je velmi podstatná informace – totiž roku 1915 obdržel Nobelovu cenu za literaturu, a to za román Jan Kryštof. Rád bych zmínil ještě jedno jeho dílo, které je považováno za možná nejčtenější a nejoblíbenější, a to Dobrý člověk ještě žije. No, myslím, že by to k autorovi stačilo. I když.... věděli jste, že byl vegetarián?

Teď se vrhneme na to slibované dílo. Dílo bychom zařadili do francouzské meziválečné prózy. Stále jsme ve Francii, v Paříži, v době první světové války, a potkáváme se zde se dvěma postavami – Petrem Aubierem a Lucíí. Tato mladinká dvojice se setká zrovna během náletů na Paříž v metru. Oba se do sebe zamilují, po čase se i vezmou, a to bez ohledu na názor rodičů a vrcholící válku. Je Velký pátek roku 1918 a Petr s Lucíí se rozhodnou, že si zajdou do kostela poslechnout chór. Zrovna ten den je ale Paříž pod největšími nálety. Když jeden nálet zasáhne kostel, na Petra a Lucii spadne pilíř, pod kterým oba umírají.

Ilustrace: Zuzka Bučková, KC2

Tak toto bylo moje psaní, ale asi z toho moc moudří nebudete... Chtěl jsem Vám jen „nastřelit“, že existují i velmi krátké knihy s takovýmto příběhem. No, utíkejte číst. Snad se Vám kniha bude líbit stejně jako mně. A vůbec – znáte nějaké další knihy s podobnou tematikou? Třeba i v české literatuře? Nebo jiné autory, jež měli vlastní zkušenost s první světovou válkou, kterou později umělecky ztvárnili? Pokud Vás zajímá nějaký konkrétní autor nebo dílo, o kterém byste si chtěli v příštím čísle počíst, klidně napište.

- Honza Feik, ME3

Knihy ze školní knihovny

Anketa

Každý z nás vnímá učitele po svém. Samozřejmě, nejvíc by nás měly zajímat jejich vědomosti, znalosti a odborné dovednosti. Ale někdo si také všímá, jak učitel vypadá, někdo jak na nás působí, někdy by nás o nich zajímalo třeba i něco jiného, třeba proto, že s námi v hodinách diskutují a my se zamýšlíme nad tím, odkud čerpají informace, na čem staví svoje názory a postoje. Člověka během života (ať už v rovině osobní nebo profesní) formují různé podněty. My většinou odmala slýcháme, že bychom měli být sečtělí, jak se četbou knih nenásilně vzděláváme a že četba knih nás rozvíjí v mnoha aspektech. Tak jsme se pokoušeli u některých našich vyučujících zjistit, jestli čtou, co čtou a případně k jaké knize se rádi vrací. Odpovědi z ankety, původně určené pro prezentaci na školním instagramu, jsou následující:

Hanáková Marie	Voldán Jiří	Grenar Pavel
Kubík Michal Nečte	Valášek František	Marková Veronika
Boháčková Irena	Dufková Jarmila	Pokorný Marek „Kdo v dnešní době čte fyzické knížky? Já čtu PDF!“ Válečná literatura, fitness články, automobil.

Kam na brusle?

Pro místní je to možná samozřejmost. Já bydlím od Blanska o kus dál, takže přes týden bývám na intru. No a tak jsem často hledala a hledám možnosti, jak se během volného času zabavit. Jednou z takových možností je jízda na kolečkových bruslích. Už v prváku jsem zjistila, že kousek od intru je právě takový jedno parádní místočko, které se čím dál víc zvelebují a spravuje.

Jde o sportovní ostrov Ludvíka Daňka. Táhne se od železniční zastávky Blansko město, podél řeky Svitavy, až ke křižovatce s odbočkou na Dolní Lhotu. Na ostrově jsou tenisové kurty, koupaliště, areál, kde je krytý bazén (teď by se měl bourat a během následujících let postavit nový), posilovna, nějaké zázemí pro wellness, zimní stadion, atletický ovál, tělocvična ASK, prostor, kde je přes zimu nafukovací hala, fotbalové hřiště s umělou trávou, baseballové hřiště, místo pro trénink freestylu na kola, ale také třeba skatepark, workoutové hřiště nebo hřiště pro děti. Možná, že jsem i na něco zapomněla. No a podél všech těchto sportovišť vede právě dráha na kolečkové brusle. Prostě super místo na sport, procházky a setkávání lidí, mezi kterými můžete objevit třeba i nové přátele. Jediné, co mi trochu vadí, že se dráha častěji neudrzuje, někdy je dost nepříjemné vjet na nějakou větvičku nebo kamínek, ale jinak to můj dojem z místa nekazí.

Možná, že jsem Vám nenapsala nic nového, ale víme, proč se ten sportovní ostrov jmenuje podle Ludvíka Daňka? Kdo to vůbec byl? Narodil se na Tři krále roku 1937 v Hořicích u Blanska a je největší českou diskařskou osobností. Možná, že už nebudete mít nikdy v životě příležitost si o něm počíst, tak přikládám výňatek z knihy *Sto let královny* (tak se říká atletice) od Františka Macáka.

Ačkoliv je Ludvík Daněk olympijským vítězem a světovým rekordmanem v hodu diskem, osud mu však nastavil do cesty ke sportovnímu Olympu nespočet překážek. Otec Ladislav zemřel šestnáct dnů po synově narození. Později přibyli Ludvíkovi dva nevlastní sourozenci. Vedle fotbalu a házení vším, co bylo po ruce, patřil ke "slavným" disciplínám hořických kluků běh k velkému dubu. Snad to byla osmistovka, to už se dnes těžko odhaduje, ale Ludvík byl v této soutěži rekordmanem.

Do učení šel v roce 1952 do ČKD Blansko, továrny, kde pracoval i jeho táta. A sport? Jedničkou byly pro něj lyže. Při krajském přeboru byl dokonce druhý mezi skokany na můstku. Ludva měl však ještě raději běžky. Přestup k atletice má na svědomí jeho mladší bratr Jirka. Jednou přinesl domů disk a šel Ludvovi ukázat, co se naučil. A házel o dobrých 10 metrů dál než jeho starší bratr. To Ludvu pěkně šťvalo. Za dva měsíce bylo už všechno při starém. Jirka opět prohrával.

Na vojnu narukoval Ludvík Daněk k pohraničníkům, dělal psovoda. Moc toho nenatrénová, ale stejně si v té době zlepšil osobák. Už byl na spadnutí přestup do RH Praha, ale osud nastražil Daňkovi další těžkou překážku.

Cestu do Hořic mu pomohl zkrátit kamarád. Jel však se svojí motorkou příliš rychle a oba skončili v příkopu. Kamarádovi se nic nestalo, ale odnesl to Ludva. Těžce naražená páteř, roztržená ledvina, možná celoživotní invalidita, to byl první výrok lékařů. Po pěti měsících se loučil Daněk se zábrdovskou nemocnicí o dvacet kilo lehčí, nesl si modrou knížku i verdikt lékařů, že se sportem je konec.

Ale Daněk byl jiného názoru. Rozcvičil se na několika tancovačkách, seznámil se se svojí budoucí ženou Jarkou a znovu to doma zkusil s dvoukilovou plackou. Po 30 měsících opět přehodil čtyřicítku. V roce 1961 hodil Daněk při exhibici téměř 55 metrů. Tehdy byl světový rekord jen těsně za značkou 60 metrů. Za rok už byl Daněk doma jednička. V roce 1962 se oženil a s ženou Jarkou bydleli v Šebrově. Vstával před pátou a jezdil do brněnských Švermových závodů. Byl přesvědčený, že rok před OH přehodí 60 m.

Už v dubnu vytvořil první československý rekord 57,22 metru. V červnu pokořil v Košicích šedesátku o čtyři cm a v září se stal výkonem 60,97 m druhým Evropanem všech dob. Olympijskou sezónu 1964 zahájil evropským rekordem ve Vyškově. V srpnu se zapsal poprvé do listin světových rekordmanů. Bylo to po závodech v Turnově a výkonu 64,55 metru. Na OH do Tokia jel s puncem favorita. Ve finále vedl až do páté série. Nakonec ho přehodil tehdejší dvojnásobný vítěz OH Al Oerter. Daněk, muž s modrou knížkou a před několika lety téměř invalida, získal stříbro.

Následují slavné roky Ludvíka Daňka. Tak například v poolympijské sezoně pozvali Američané Daňka do Kalifornie, ráje diskařů, dobyl zde během dalších let několika titulů i světového rekordu. Větu J. Kratochvilové, že atletika je především trpělivé čekání, naplnil Daněk vrchovatě. Na OH v Mexiku skončil na třetím místě, zlata se dočkal v roce 1972 v Mnichově. V národní reprezentaci startoval 49x a 37x vyhrál. Život, i ten nesportovní, mu připravil ještě hodně těžkých chvil. Pár měsíců před padesátými narozeninami mu zemřela po těžké nemoci žena. Ale Daněk všechno zvládl.

Právě letos v září si můžeme připomenout 50. výročí jeho slavné výhry na olympijských hrách.

No, trochu dlouhé, ale... stálo to za, ne? Silný příběh plný odhodlání. A ne každý ví, proč se ten ostrov jmenuje zrovna po něm. A to je podle mě škoda. Jinak se teď mezi blanenskou veřejností hodně diskutuje, jestli se neměl sportovní ostrov ještě rozšířit směrem na druhou stranu řeky Svitavy, která podél teče, jenže jak jste si asi všimli, místo toho nám tam roste nové obchodní centrum. Ne, že by obchody nebyly fajn, ale někdy si říkám, jestli toho betonu už není zbytečně moc. Ale o tom třeba zase někdy jindy. Teď, až dočtete časopis, hurá třeba na brusle!

Ilustrace: Zuzka Bučková, KCN2

- Magda Kučerová, KC3

Jezero Titicaca - „louže na peruánsko-bolívijské hranici“

Člověk nikdy neví, kam ho vítr zavane, ani kudy povedou jeho životní cesty a poutě. Já jsem měla to štěstí, že se mi podařil splnit jeden z mých mladistvých snů a procestovala jsem část Jižní Ameriky. Světe div se, tehdy bez telefonu, Googlu, navigace a dalších vymožeností. Že je mimo doporučovat nějaké místo v Peru či Bolívii? Možná. Ale přece nemusíme během svého života navštívit všechna turisticky profláknutá místa nebo se honit za kdejakými senzacemi, někdy bohatě stačí, když o nějakých takových místech máme povědomí nebo víme pár zajímavostí. A čím je jezero Titicaca výjimečné?

První zajímavostí může být skutečnost, že toto jezero je přírodní peruánsko-bolívijskou hranicí. (Já jsem se k němu dostala z peruánské strany od města Puno). Titicaca je zároveň největší vysokohorské jezero s lodní dopravou na světě. Je dokonce tak velké, že na něm lze pozorovat zakřivení Země, takže v určité chvíli se Vám může zdát, že jste u moře místo u jezera.

Na různých místech tohoto jezera se nacházejí ostrovy Uros. Jsou to uměle vytvořené (a ukotvené) ostrovy různých velikostí, které byly vystavěny z rákosy. Ty větší fungují opravdu jako plovoucí vesnice, kde je vše – škola, obchůdky či lékařské zázemí. Jak můžete vidět na fotografii, já jsem místní obyvatele zastihla v okamžiku pohřbu. I během pouhé jednodenní návštěvy některé z takových plovoucích vesnic máte pocit, že jste se vrátili v čase – lidé se zde živí zemědělstvím, jsou naprosto soběstační a snaží se žít maximálně v souladu s přírodou. Zachovali si také svou tradiční kulturu, která se projevuje ve způsobu odívání, stolování či provozováním tradičních řemesel. Prostě zážitek.

- Kateřina Kolářová

Věnečky z odpalovaného těsta

Pro tentokrát jsem se rozhodl, že zkusím něco nového, co jsem ještě nedělal. Projížděl jsem internet, koukal na pořad Peče celá země, který je pro mě velmi inspirativní, a nakonec jsem se rozhodl, že udělám věnečky. Přece jen, už odmala je miluji, tak proč si je neudělat doma...? Nejdříve jsem z toho měl strach, ale na konci jsem byl s výsledkem spokojený.

Suroviny

žloutkový krém

- olej 50 g (asi 5 lžic)
- voda 150 ml
- špetka soli
- hladká mouka 125 g
- vejce 3 ks
- cukr moučka na poprášení

odpalované těsto

- 2 žloutky
- 1 l plnotučného mléka
- 1 balíček vanilkový cukr
- 2 balíčky vanilkového pudinkového prášku

Plnotučné mléko můžeme nahradit polotučným s kostkou másla

Postup

ŽLOUTKOVÝ KRÉM

1 Mléko zahřejeme, 1 dl si necháme stranou. Do zahřátého mléka vsypeme cukr (podle chuti), přidáme žloutky, vanilkový cukr a přivedeme k varu. Za stálého míchání přidáme pudinkový prášek rozmíchaný v odloženém mléce a uvaříme hustý krém. Na žloutkový krém položíme potravinářskou fólii, aby se nám na povrchu nevytvořil škraloup. Krém by měl mít asi nějakou takovou konzistenci...

ODPALOVANÉ TĚSTO

1 Do většího hrnce vlijeme olej a vodu a přivedeme k varu. Jakmile se na hladině začnou objevovat bublinky, vsypeme mouku a sůl – utvoří se hrouda připomínající knedlík.

2 Plotnu nevypínáme, hmotu vařečkou v hrnci přealujeme tak, aby se začala odtahovat od stěn hrnce a jakoby se přichytával na dno. Jakmile je hmota homogenní, sejmem hrnec z plamene.

3 Do těsta teď zapracujeme vejce, nejlépe jedno po druhém a vždy je dobře třeme. Těsto necháme vychladnout. Nelekejte se, že je těsto trochu tužší a že jde špatně rozmíchávat – stříkat se vám bude pěkně.

4 Troubu předehřejeme na 180 °C. Vychladlé těsto přesuneme do sáčku s hubičkou (nebo do silnějšího plastového, kterému odstříhneme roh) a jeho pomocí stříkáme na plech úhledné věnečky. Pečeme je asi 35 minut a troubu během pečení rozhodně neotvíráme! Upečené věnečky by měly vypadat následovně...

5 Věnečky necháme dobře vychladnout, pak je rozkrojíme a naplníme žloutkovým krémem. Hotové věnečky poprášíme moučkovým cukrem.

- Honza Feik, ME3

Ilustrace: Dominik Kala, KC3

Karel Kryl

Laško
Zavři se do pokoje
Laško vařka je holka moje
S ní se miluji
Když noci si krátím
Laško slunce máš na věžích
Laško dvě třešně na talíři
Ty ti daruji
Až jednou se vrátím

Ilustrace: Zuzka Bučková, KCN2

Přijde smrtka k teenagerovi domů a zazvoní. Teenager otevře dveře a smrtka povídá: „Jdu si pro tebe!“ Teenager se potí, koktá, až nakonec řekne: „Prosím, neber si mě, udělám cokoli!“ Smrtka souhlasí a povídá: „Tak běž na koncert Justina Biebra“ Teenager se zamyslí a pak řekne: „Počkej chvíli.“ Utíká po schodech do pokoje. Za 15 minut je zpátky. „Co to držíš v ruce?“ Povídá smrtka. „Ale kufr, mám sbaleno.“

Blondýnka v autošcole sedne do auta a spustí: „Tak toto je bezpečnostní pás, tím se musím připoutat. Ááá, řadící páka, rozumím, na řazení rychlostí. Ááá toto je volant, bez něj bychom nemohli zatočit. Ááá klíček v zapalování, rozumím, s ním nastartujeme motor.“ Najednou se podívá na podlahu, chvíli je ticho a pak řekne: „Aaa máme problém. Tři pedály a já mám pouze 2 nohy.“

Nastoupí stařenka do autobusu a ptá se šoféra: „Nechcete oříšky?“ „Ale ano, děkuji.“ Druhý den to samá a šofér říká: „Dejte si i Vy!“ „Chlapče, já už nemůžu, nemám zuby!“ Třetí den znovu: „Synku, nechceš oříšky?“ Šofér už celý zvědavý se ptá: „Babi, odkud máte tak dobré oříšky?“ „Vycumlané z Toffifee!“

Žirafa říká myšce: „Ty ani nevíš, jak je dobré mít dlouhý krk.“ „Hmm...“ odpovídá myška. „Dosáhnu na ty nejvyšší a nejchutnější lístečky na stromě.“ „Hmm...“ „A když je polykám, tak to krásně dlouho trvá, než to projde celým mým krkem.“ „Hmm...“ „A když se pak napiju pramenité vody, ona tak krásně dlouho sklouzává a celou mě ochlazuje.“ „Hmm... a už jsi někdy zvracela?“

- Julča Hodinková, KC3

This and the following page are not licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License.

terapie masem

Albrecht Smuten

Pouhá organizace ovčí nenaplnňovala mou kreativní stránku.

REGAN

Vypadáš mnohem starší než na profilovce.

Byl jsem pod velkým tlakem.

První zákon fyziky v animacích:

Gravitace nezačne pracovat, dokud se nepodíváte dolů.